

i Grunden misbilligede det, at jeg helst vilde være fri for den Paragraf saavel som for den Affattelse, som Paragrafen havde faaet. Det, jeg stadig holdt paa, var, at selv om man kun kunde faae Loven under Betingelse af, at man lod § 8 blive staaende, saa vilde jeg dog foretrække dette. Det ærede Medlem kjender vist et gammelt Ord, theoretisk kjender han det da i alt Fald, i Praxis synder han sommetider mod det. Det gamle Ord lyder saaledes, at det Bedste er en Sjende af det Gode. Det ærede Medlem har — den Kos skal jeg give ham — hele sit Liv igjennem kjæmpet for det Bedste, det er jeg fuldstændig overbevist om. Baade paa det ene og paa det andet Omraade har det ærede Medlem været en af de allerivrigste Fortjæmpere for det, jeg vil kalde det Bedste, men idet det ærede Medlem saaledes har kjæmpet bradt for det Bedste, er han sommetider kommen til at give Slip paa det Gode, og jeg er bange for, at noget Dignende kunde blive Tilfældet med denne Lov. Jeg har taget denne Sag aldeles nøgternt og praktisk. Jeg indrømmer, at der netop i denne Lov og ved den Form, som den har faaet, kan være Anledning til at udfaste poetiske Billeder baade om, hvordan Børnene have det, og hvordan de burde have det, hvordan Magistraten bærer sig ad og hvordan den turde bære sig ad. Det ærede Medlem var ogsaa noget digterisk oversfor Kjøbenhavns Magistrat, det ærede Medlem løftede Kjøbenhavns Magistrat i den Grad til Skyerne, at han mente, at det netop vilde blive sjæleglad, naar den fik § 8 stemt ud (Berg: Det burde den ønske.) Ja, hvad det ærede Medlem der siger, er overordentlig karakteristisk for det ærede Medlem, idet han nemlig ræsonnerer ud fra, hvad man burde være. Men det kan virkelig aldeles ikke nytte noget, for nu sætter jeg, at det gif. som den ærede Justitsminister gjorde opmærksom paa, at Kjøbenhavns Magistrat, der jo ogsaa er Mennesker — det maa det ærede Medlem huske paa, at vi ere allesammen Mennesker, og at vi alle have vore Skrøbeligheder — i Stedet for, som det ærede Medlem antog at blive saa sjæleglad ved at faae § 8 ud, gjorde sine mere syndige menneskelige Følelser gjældende og sagde: Naar Folkethinget ikke vil tage Hensyn til mine Ønsker i denne Sag, og naar Folkethinget ikke vil tage Hensyn til, at jeg har gjort mig en hel Del Umage for at faae et godt Tilsyn ført igjennem, saa bryder jeg mig heller ikke om Folkethingets Ønsker, og saa lader jeg ikke Børnene, eller i alt Fald ikke saa mange som før, komme ud paa Landet! Ja, det ærede Medlem vilde vist ikke bære sig saaledes ad (Berg: Og Kjøbenhavns

Magistrat heller ikke). Ja, jeg antager den ærede Justitsminister kjender Kjøbenhavns Magistrat mindst ligesaa godt som det ærede Medlem (Berg: Det er dog ikke saa sifert!). Ja, det vil jeg overlade den ærede Minister at besvare; men, hvis Kjøbenhavns Magistrat stiller sig saaledes, saa havde det ærede Medlem atter praktisk faaet det Resultat, at han havde modarbejdet det Gode ved at holde sig til det Bedste. Det ærede Medlem sagde i Slutningen af sit Foredrag Noget, som det forekommer mig, var karakteristisk for det Altsammen. Han sagde, at det, som det kom an paa før Sagen her i Folkethinget, var at hævde Pleiebørnenes aandelige og legemlige Vel gennem vore Beslutninger. Det var det ærede Medlems Ord. Men jeg maa tilstaa, at jeg stiller mig paa et noget mere praktisk Standpunkt, hvad den Sag angaar. De Pleiebørn, som for Dieblisset ere uden Tilsyn, have ikke den allerjærneste hverken aandelige eller legemlige Fordel af, at vi beslutte Noget her i Folkethinget, som ikke bliver til Lov (Berg: Jo!) Det ærede Medlem siger jo, og han hæver sig atter derved til en poetisk Høide, som jeg ikke kan forstaa. Jeg har hidtil antaget, at kun det, som kom ud fra os i Lovsform kunde faae nogen Indflydelse for de Paagjældendes hele Tilstand. Nei, det, som for mig, og jeg tror ogsaa for hele Udvalget, har været Hovedsagen, har været dette, at vi kunde komme til at gjøre et Fremskridt fra den nu bestaaende Tilstand. Kunde vi faae det, som det ærede Medlem vil have, skulde jeg være den Første til at være glad derfor, men Faktum er jo, at, selv om Forslaget bliver til Lov med § 8, saa vil dog en hel Mængde Børn, som hidtil ikke have været under nogetsomhelst Tilsyn, navnlig alle dem, der ere udsatte af Private, komme under Tilsyn. Hvad Landkommunerne angaar, som det ærede Medlem sagde vare saa overordentlig omhyggelige for de Børn, de udsatte, det var hans Erfaring, saa har jeg ogsaa nogen Erfaring med Hensyn til den Slags Spørgsmaal, og jeg har rigtig nok gjort den Erfaring, at naar en Kommune havde faaet sat et eller andet Varn ud, temmelig langt bort fra sig, saa brød den sig aldrig det Mindste om Varnet mere, saa betalte den blot Pengene. Jeg tror, at andre ærede Medlemmer have gjort samme Erfaring. Hvad Kjøbenhavns Magistrat angaar, vil jeg forøvrigt yderligere gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, hvad jeg ikke tænkte paa før, at den har ikke alene etableret et virkelig reelt Tilsyn med Børnene rundt omkring i Landet, men Kjøbenhavns Magistrat udsender aarlig en Tilsyns-